

Arrest

nr. 44 089 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 maart 2010 in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren te X op X en van Kameroense nationaliteit te zijn.

Verzoekster komt het Rijk binnen met een geldig visum gezinshereniging in functie van haar echtgenoot de heer X van Belgische nationaliteit.

Op 3 januari 2009 krijgt verzoekster een F-kaart.

Op 21 januari 2010 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld door de politie van de gemeente Roeselare.

Op 8 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 17 februari 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D.A.(...), geboren te D., op 03.07.1980, van Kameroenese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vesting meer. Uit het samenwoonstverslag van Inspecteur D.L.(...), dd. 21.01.2010 blijkt het volgende: 'E.B.(...)haar echtgenoot is volgens haar zeggen niet meer woonachtig te Roeselare. Zij heeft hem het laatst gezien in november 2009 in Tielt. Met de feestdagen liet hij ook niets meer weten. E.B.(...)maakte veel schulden, er kwamen steeds meer facturen binnen die niet meer konden betaald worden. Hij kreeg tientallen verkeersovertredingen, belastingen, NMBS, schulden allerhande, ... Om deze redenen besliste betrokkene om te verhuizen naar Roeselare. E.B.(...)zou nog verblijven in Tielt. A. (...) vertoont de wijkagent een schrijven van Meester Freddy Landuyt gericht naar het Vredegerecht in Tielt dd. 05.01.2010, het betreft een "Verzoekschrift tot dringende & voorlopige maatregelen (art 221 - 223 BW)" Vraag verbod om verweerder om haar woonst te komen storen".

Op vraag van de inspecteur of er nog sprake kan zijn van een relatie, is het antwoord dat er zeker geen relatie meer is.

In het rijksregister staat de echtgenoot van betrokkene sinds 2008 ingeschreven te Tielt."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen.

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder voert aan dat de vordering onontvankelijk is ten aanzien van dhr. M.B.T., daar de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van mevrouw D.A., geen betrekking heeft op hem. Zodoende bezit de heer M.B.T. niet het vereiste persoonlijk en direct belang.

Tweede verzoeker dient een rechtstreeks en persoonlijk belang te hebben bij de vernietiging van de vordering. *In casu* blijkt uit het verzoekschrift dat het voorwerp beperkt is tot de beslissing van 8 februari 2010 houdende de beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt enkel ten aanzien van eerste verzoekster genomen en niet ten aanzien van haar minderjarige zoon. Bijgevolg heeft haar zoon, M.B.T., geen rechtstreeks en persoonlijk belang bij de aanvechting van deze beslissing. De vordering is dan ook onontvankelijk in de mate waarin verzoekster ook optreedt als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon M.B.T.

3.2. Waar verzoekster vraagt om haar te erkennen als vluchteling, minstens haar de subsidiaire bescherming te geven conform artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt de Raad vast dat verzoekster zich vergist, daar de aangevochten beslissing de beslissing houdende de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 februari 2010 en geenszins een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus betreft. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is verzoekster te erkennen als vluchteling, of haar de subsidiaire

bescherming toe te kennen. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster adstrueert haar middel als volgt:

“het is niet zo dat er geen gezamenlijke vestiging meer is die de toepassing van artikel 42^{quater} van de Wet van 15 december 1980 rechtvaardigt. De Heer E.B. (...) verblijft niet langer in België omdat hij in de gevangenis zit in Brazilië. Dit is een geval van overmacht voor haar en betekent geenszins dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij is ondertussen verhuisd. Het feit dat de Heer E. (...) zijn woonplaats niet verplaatst is, samen met haar ligt juist in het feit dat hij niet in het land is. De procedure ex art. 221-223 B.W. betreft enkel een procedure om de schuldeisers weg te houden die wegen op het vermogen van haar echtgenoot. Het betekent geenszins een scheiding of een weigering tot samenwonen. Dat deze voorbarige gevolgtrekking het redelijkheidsbeginsel schendt.”

4.2. Verweerder antwoordt in eerste instantie dat het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd daar de opgeworpen schendingen niet naar behoren worden toegelicht.

In ondergeschikte orde antwoordt verweerder dat verzoeksters feitelijke beschouwingen volstrekt ongestaafd en geheel in strijd zijn met haar verklaringen zoals blijkt uit het verslag van de lokale politie te Roeselare. Verzoekster stelt in haar middel dat haar echtgenoot in de gevangenis zit in Brazilië en er daarom geen gezamenlijke vestiging meer is en de procedure ex art. 221-223 enkel een procedure om schuldeisers weg te houden betreft. Verweerder stelt vast dat deze beschouwingen ongestaafd zijn en geenszins blijken uit het administratief dossier. Verweerder wijst op het verslag van samenwonen zoals dit op 21 januari 2010 werd opgesteld door de lokale politie te Roeselare en citeert het verslag. Uit dit verslag blijkt volgens verweerder dat hem geen voorbarige gevolgtrekking kan worden verweten.

4.3. Verzoekster volhardt in haar repliekmemoirie in haar middel zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

4.4. Verweerder toont in zijn nota aan dat hij uit het verzoekschrift kan afleiden waarom verzoekster de door haar opgeworpen rechtsregels en -beginselen geschonden acht zodat het middel wel degelijk onvankelijk is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit voornoemd artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42^{quater} van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing betreft aldus een “beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten”. De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde van de staatssecretaris en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris haalt zijn bevoegdheid uit artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familie leden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

De bestreden beslissing motiveerde het volgende:

"Volgens artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vesting meer. Uit het samenwoonstverslag van Inspecteur D.L. (...), dd. 21.01.2010 blijkt het volgende: 'E.B.(...)haar echtgenoot is volgens haar zeggen niet meer woonachtig te Roeselare. Zij heeft hem het laatst gezien in november 2009 in Tielt. Met de feestdagen liet hij ook niets meer weten. E.B.(...)maakte veel schulden, er kwamen steeds meer facturen binnen die niet meer konden betaald worden. Hij kreeg tientallen verkeersovertredingen, belastingen, NMBS, schulden allerhande, ... Om deze redenen besliste betrokkene om te verhuizen naar Roeselare. E.B.(...)zou nog verblijven in Tielt. Amadine vertoont de wijkagent een schrijven van Meester Freddy Landuyt gericht naar het Vredegerecht in Tielt dd. 05.01.2010, het betreft een "Verzoekschrift tot dringende & voorlopige maatregelen (art 221 - 223 BW)" Vraag verbod om verweerder om haar woonst te komen storen".

Op vraag van de inspecteur of er nog sprake kan zijn van een relatie, is het antwoord dat er zeker geen relatie meer is.

In het rijksregister staat de echtgenoot van betrokkene sinds 2008 ingeschreven te Tielt."

Verzoekster betwist niet dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was. Zij betoogt echter dat dit nog niet wil zeggen dat er geen sprake meer zou zijn van een relatie of de wil om niet meer samen te wonen. Zij stelt zich in een situatie van overmacht te bevinden doordat haar echtgenoot een gevangenisstraf uitzit in Brazilië.

De bestreden beslissing steunt zich in hoofdzaak op het samenwoonstverslag van 21 januari 2010 en op de gegevens van het rijksregister. Uit het administratief dossier blijkt dat het samenwoonstverslag het volgende vermeldt:

"Bezoek bij D.A. (...)

Betrokkene was in de woning samen met kind E.T. (...)

E.B. is er volgens haar zeggen niet woonachtig in Roeselare. Zij heeft hem het laatst gezien in november 2009 in Tielt. Met de feestdagen liet hij ook niet van hem horen. E.B. maakte veel schulden, er kwamen steeds maar facturen binnen die niet meer konden betaald worden. Hij kreeg tientallen verkeersovertredingen, belastingen, NMBS, schulden allerhanden,... Om deze redenen besliste A. (...) om te verhuizen naar Roeselare. E.B. zou nog verblijven in Tielt (...). A. (...) zoekt momenteel werk. A. (...) vertoont me een schrijven van Meester F.L. 5...) gericht naar het Vredegerecht in Tielt dd 02/01/2010. Betreft: "Verzoekschrift tot dringende & voorlopige maatregelen (artikel 221-223 BW; Vraag verbod om verweerder om haar woonst te komen storen". Op mijn vraag of er nog sprake kan zijn van een relatie met E.B., is het antwoord dat er momenteel zeker geen enkele relatie meer is."

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het is niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van verweerder om zich op dit samenwoonstverslag te baseren voor zijn beslissing. Verweerder heeft ook de inhoud van het samenwoonstverslag weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verweerder op de hoogte bracht van het feit dat haar echtgenoot een gevangenisstraf uitzit in Brazilië en er sprake is van overmacht zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee gehouden te hebben. Bovendien stelt verweerder terecht dat het een blote bewering betreft daar verzoekster geen enkel bewijs bijbrengt. Verzoekster verwijst naar de beschikking van het vredegerecht van 10 februari 2010 dat is bijgevoegd aan het verzoekschrift. Uit deze

beschikking blijkt het volgende *“eiseres vordert een aantal maatregelen krachtens artikel 223 B.W. gezien verweerder grovelijk zijn plichten als echtgenoot miskent; hij is sedert maanden spoorloos en laat een berg schulden achter.”* Uit de beschikking blijkt bijgevolg evenmin dat verzoeksters echtgenoot in de gevangenis te Brazilië verblijft en dat er overmacht is. De beschikking doet aldus geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing.

De Raad stelt dan ook vast dat verweerder op grond van de vaststelling van het samenwoonstverslag en het rijksregister op redelijke wijze kon concluderen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en bijgevolg het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit bovenstaande is gebleken dat verzoekster de juridische en feitelijke overwegingen kent zodat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN